

Nyttårsdagen 2023 Asbjørn Hjorthaug

Salme 40:2-9, Gt 1 Mos 17:1-14, Ep Tit 3:4-7, Ev Luk 2:21, III Luk 13:6-9

Et godt nytt år?

Fortvilelse, sorg og savn preger mange ved utgangen av 2022 og ved inngangen til 2023. Da er det godt å vite at alt ligger i Guds hender, han som styrer og råder over alt. Det står fast at skal vi bli bevart, så er vi helt avhengig av Guds omsorg og nåde.

Brorson beskriver dette slik:

Jeg går i fare hvor jeg går; min sjel skal alltid tenke at Satan alle vegne står i veien med sin lenke.

Jeg går i trengsel hvor jeg går, mot synden skal jeg stride; om Gud med korsets ris meg slår, skal jeg tålmodig lide. Titt ingen vei jeg ser hvor jeg kan vandre mer, når motgangs tåke om meg står – jeg går i trengsel hvor jeg går.

Jeg går til døden hvor jeg går, og aldri er jeg sikker, for før jeg vet det, klokken slår og døden bud meg skikker. Et lite åndefang kan ende all min gang så jeg i evigheten står – jeg går til døden hvor jeg går.

Samtidig forkynner han for oss fredens evangelium:

Jeg går blant engler hvor jeg går, de skal meg vel bevare. Slett intet Satans makt for mår, mot sådan himmelskare.

Jeg går med Jesus hvor jeg går, han har meg ved sin side. Han leger meg med sine sår og hjelper meg å stride.

Jeg går til himlen hvor jeg går, frimodig da mitt hjerte. Kun dit hvor du en ende får, på all din synd og smerte. Bort verdens synd og prakt, til himlen står min akt! All verdens eie jeg forsmår – Jeg går til himlen hvor jeg går.”

Hver og en av oss har minner av gleder og sorger fra året som gikk. Men på tross av alt som skjer, er det likevel en glede som overgår alt annet og som ingen katastrofe skal få ta fra oss: Vi har blitt bevart enda et år. Jesus har sannelig både gitt oss troen og holdt den oppe. Han står fast ved sine løfter. Søndag etter søndag har det vært feiret gudstjeneste der ord og sakrament har vært delt ut til syndere. Gud har overøst oss med sin nåde og har fortalt oss at han elsker oss med en evig kjærlighet. Om jeg har vært troløs, så har jeg fått erfare at han har vært trofast gang etter gang. Om jeg har sviktet han, så har han aldri sviktet meg. Han trøster og oppmuntrer oss med sine løfter. Om jeg har vært bitter, sint og fortvilet over at ikke alt går som jeg hadde planer om, så er han der og sier om og om igjen: Kast alle bekymringer på meg, for jeg har omsorg for deg. Sliter du og har tunge byrder, så kom til meg å få hvile.

Så har jeg igjen og igjen fått erfare at kristendom er å hvile i Hans ord og løfter midt igjennom storm og uværsdager. Vi har mye å takke for. Vi må takke for at vi ennå har en kirke, menigheter og prester som forkynner et rent og uavkortet evangelium. Selv om vi er få på hver vår plass, kan vi takke for at vi har et fellesskap med trossøsken spredt rundt omkring. Vi må takke for at vi har troende venner også utenfor vår kirke som husker på oss og som vi kjemper troens gode strid sammen med. Vi må takke for at han holder oss oppe både til kropp og sjel. Vi har alt det vi trenger. Han har velsignet oss rikelig.

Men hva med tiden som kommer. Det er nok av mørke skyer i horisonten. Hva med våre barn? Våre menigheter og vår kirke? Orker vi å stå løpet helt ut? Det skjer jo så lite. Menneskelig talt er det lite å skryte av og bekymringene er mange.

Evangelieteksten for 1. nyttårsdag er på ett vers og handler om at Jesus fikk navnet sitt. Jesu navn er som en portal vi vandrer inn gjennom inn i det nye året. Navnet Jesus betyr ”Herren frelser”. Han fikk sitt navn fordi han skulle frelse oss fra våre synder. Gud vil at vi i dag ikke skal se på oss selv og på våre bekymringer, men på Jesus, han som er verdens lys som skinner i mørket. På nyttårsdagen oppfordres vi til å løfte blikket og se hvilke skatter vi har i Jesus Kristus. I dette navnet ble vi døpt og ble et Guds barn. I dette navnet gir han oss hver dag syndenes forlatelse. Jesus har lovet selv å være til stede sammen med oss når to eller tre samles i hans navn. ”Dere skal samles i Herren Jesu navn, og jeg skal være til stede i ånden, og vår Herre Jesu kraft er med oss.” 1 Kor 5, 4. Jesus oppfordrer oss til å be i hans navn. Da vil han gi oss det vi trenger. Jesu navn er selve evangeliet. Dette skal vi få ta med oss inn i det nye året. Hvem er da våre fiender? Hva har vi å frykte? Gud, han som er himmelens og jordens skaper, han som er seierherre over døden, synden og djevelen oppfordrer oss til å klynge oss til løftene og håpet han har gitt oss i Jesus Kristus. Min nyttårsformaning er derfor: **Ta Gud på ordet!** ”Vi vet at alle ting tjener til det gode for dem som elsker Gud,” Rom 8, 28. Han har lovet å være med og føre oss igjennom. Vi er på vandring mot himmelen, og vi skal ha med oss flest mulig. Utdringene er store. Vi trenger hverandres fellesskap. Be om at alle som kjemper for en evangelisk luthersk bekjennelse må føres sammen slik at vi kan opprettholde en

bekjennelseskirke for våre barn og barnebarn i årene som kommer. Be også høstens herre drive arbeidere ut, så mennesker kan betjenes med ord og sakrament til syndenes forlatelse.

Dagens prekentekst er et fantastisk ord å ta med seg inn i det nye året. Her møter vi Jesus som går i forbønn for oss. Jesus Kristus er i himmelen, ved Guds høyre side. *«Kristus Jesus døde, ja, mer enn det, han stod opp og sitter ved Guds høyre hånd, og han går i forbønn for oss.» Rom 8, 34.* Jesus er vår yppersteprest. Han ofret seg selv for våre synder en gang for alle, men daglig husker han på oss. Mannen som eier vingården er Gud og gartneren som ber for fikentreet, er Kristus. Vingården er Guds Israel som i den nye pakts tid er kirken. Kristus har flere ganger bedt for sin kirke. I Jesu yppersteprestelige bønn sier han bl.a.: *«Jeg ber for dem. Jeg ber ikke for verden, men for dem som du har gitt meg, for de er dine.»* Jesus går i forbønn for oss hver eneste dag. Han kjenner oss ved navn. *«Kan en kvinne glemme sitt diende barn og ikke ha ømhet for sønnen hun fødte? Og selv om en mor kan glemme, så vil jeg aldri glemme deg. Jeg har tegnet deg i mine hender, dine murer står alltid for mine øyne.» Jes 49, 15 – 16.* Dette er noe å ta med seg inn i det nye året. Selv om det svinger opp og ned med frimodigheten, så blir jeg i dag minnet om at vi har en som hver dag husker på oss. Det er litt spesielt at det er et fikentre det her handler om. I en vingård dyrkes det druer og ikke fiken. Men slik er det også i kirken og i menigheten. Det er ikke selvsagt at jeg er medlem her. Etter min natur så hører jeg ikke hjemme blant de hellige. I meg selv er jeg alt annet enn hellig. Min natur elsker det onde og går ikke Guds veier. Det er ingen som på naturlig måte blir født inn i kirken. Det må en ny fødsel til ved Den Hellige Ånd. Det skjedde for meg og deg i dåpen. Dersom du er et tre i Guds hage, et medlem i hans kirke, et Guds barn, så er det ikke på grunn av dine naturlige anlegg, dine evner eller dine gjerninger. Det er bare på grunn av Guds barmhjertighet. At jeg ble et Guds barn, skjedde ved et under i dåpen. Da ble jeg vasket ren for mine synder og Gud tok meg inn i sitt rike. Kirken er et hjem for syndere. Fikentreet bar ikke frukt. Jesus lærer oss at et tre skal kjennes på fruktene om det er et godt eller et dårlig tre. Herren leter her etter Åndens frukt. Slike frukter kan vi ikke produsere selv. Det er ikke lett å bestemme seg for å være kjærlig, fredsommelig, tålmodig, glad m.m. Det har jeg prøvd mange ganger. Hva er det som får fruktene fram? Det er ikke gjennom loven. Loven fører bare til at jeg blir redd og engstelig, sint og irritabel og alt annet enn kjærlig og fredsommelig. Den viser oss hvor små vi er. Evangeliet derimot viser meg til Kristus og hans kjærlighet til meg og alt det han har gjort i mitt sted. Troen på Jesus Kristus tar fram det nye i livet i oss og bærer Åndens frukt ut til våre medmennesker. Fikentreet hadde ingen frukter. Da er det heller ikke noe åndelig liv. Treet hadde ikke båret frukter på flere år. Det finnes mange som har mistet troen de fikk i dåpen. Det er mange som tidligere gikk på våre gudstjenester, men som nå har blitt borte. De har ikke lenger behov for ord og sakrament. Dette er til stor nød og bekymring for oss alle. Dagen tekst er en stor trøst. Jesus går i forbønn også for disse. Han gjør det flere ganger. Så lenge Kristus går i forbønn for oss er det nådetid. Dersom treet hugges ned så inntre døden og nådetiden er slutt. I lignelsen om den fortapte sønn hører vi om at han vender om og kommer tilbake til farshuset. Jesus ber Faderen om at hans barn som har mistet troen må få tid til å komme tilbake, at det må få stå enda ett år. Derfor skal vi med stor frimodighet legge alle våre fram for Herren og minne han på løftene. Han har lovet å høre bønner. Jesus forutsetter at noen går og kommer. Han arbeider med saken og slipper de ikke. Derfor skal vi senke skuldrene og være frimodige og overlate dette til han som er vår allmektige frelser.

Hva så med vår kirke? Bærer den frukt? Om vi ser på statistikker og leter etter gode resultater så er det ikke mye å skryte av. Det meste går seint, og vi er få til å dele på oppgavene. Har Gud forkastet oss? Har han begynt å gi oss opp? Nei – slik har vi ikke lov til å tenke. For vi har ordet og sakramentet mellom oss. Da er også Den Hellige Ånd til stede.

Vi takker også Gud for at han dette året har åpnet dører og ført oss igjennom det som kunne synes som uoverstigelige problemer. Gud kan svare på mange måter når vi ber han om å drive arbeidere ut. Våre tanker og planer er ikke alltid Guds tanker og planer.

Så får vi også trøste oss med at Jesus går i forbønn for oss. Han kjenner vår svakhet. Han vet at vi har mangel på tid og krefter. Likevel er han der daglig og har omsorg for oss og gir oss kraft og styrke. Vi kan ikke av oss selv skape noe som helst, alt beror på Herrens nåde og barmhjertighet. Jesus ber om at vi enda et år skal få være gjenstand for hans barmhjertighet. Jesus går i forbønn for oss alle hver eneste dag. *«Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Men om noen synder, har vi en som taler vår sak hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige.» 1 Joh 2, 1* Jesus ber for oss. Det er godt å gå inn i et nytt og ukjent år med et slikt løfte. Jesus viser fram for Faderen sine naglemerkede hender og føtter og såret i siden. Dett er tegn og bevis for at døde for oss alle. Så selv om vi synder og faller, så viser Jesus seg fram for Faderen i den hensikt å minne han på at syndegjelden er betalt, at Gud er forsonet og at vi ved troen på stedfortrederen er frie Guds barn. Evangeliet er det beste vi kan gi mennesker som er i krise. Vi må be for hverandre. Vi må be for de som lider og har det vondt i disse dager. Vi må bruke vår tid og våre krefter på å bringe evangeliet ut til flere. Det er den eneste sanne trøst og det eneste sanne håp. Med evangeliet som referanseramme kan vi frimodig ønske hverandre et Godt Nytt År.

Amen

